

A woodpecker with a long, dark beak is perched on the head of a black snake. The woodpecker has a white throat and a black and white striped pattern on its wings. The snake is coiled around the woodpecker's feet. The background is a vibrant field of various flowers, including purple, yellow, and white daisies, and smaller blue and yellow blossoms.

**Laat
ons
Zielen
opgraven**

Kerkhofs & Van Veegh

LAAT ONS ZIELEN OPGRAVEN

Kerkhofs & Van Veegh

Gepubliceerd door
Hostwriters Publishing
<https://hostwriters.nl>

Copyright 2020

Smashwords Editie, Licentie Opmerkingen

Beste lezer, je krijgt hier een opmerkelijk resultaat van een ongewone samenwerking te lezen, en dat geheel gratis. Een verhaal ontstaan uit een bandeloze fantasie en een ongetemde liefde voor de taal. Wees welkom om het met je vrienden te delen. Heb je genoten van dit verhaal? Ga dan terug naar [Smashwords.com](https://smashwords.com) om andere werken van [Marc Kerkhofs](#) en [Mili Van Veegh](#) te ontdekken.

ISDN 999-99-99999-99-9

LAAT ONS ZIELEN OPGRAVEN

Paulus, of Pol, zoals hij gemeenzaam genoemd werd in het dorp, had zich sinds de dood van zijn vrouw opgesloten.

Aanvankelijk maakten Nick en Jennie, de burens, zich weinig zorgen. Het was een goed huwelijk geweest; dat Pol zich afzonderde hoorde bij het rouwproces. Zelfs dat ze vergeefs aanklopten met een kom soep of een voorstel hem mee te nemen naar het onooglijke terras van café Casino tegenover het gemeentehuis, baarde hen niet echt zorgen. Nick en Jennie keken elkaar dan aan, bleven nog even wachten aan de voordeur en keerden weer naar huis.

De zomer was onfatsoenlijk hevig en wist van geen ophouden. Silke, de vrouw van Pol, overleed op vijftien juni en vanaf de begrafenis, een week later, was de zon begonnen aan een ononderbroken marathon. Juli kwam en ging, augustus bleef even heet. Toen op Onze-Lieve-Vrouw-Hemelvaart nog steeds geen teken van leven te zien was bij Pol, sprak Nick voor het eerst hardop zijn bezorgdheid uit.

‘Ik vraag me af wat hij heel de dag doet.’ Hij stond in de keuken en keek door het raam.

‘Wie?’ vroeg Jennie zonder op te kijken van haar kruiswoordpuzzel.

‘Pol. Hij zit al meer dan zes weken binnen. De gordijnen bewegen niet. Hij zou toch niet ...?’

Jennie legde haar puzzel op de keukentafel en kwam naast haar man staan. ‘‘s Avonds gaan de lichten toch aan?’

‘Tegenwoordig heb je daar timers voor, die automatisch aanspringen.’ Hij zuchtte. ‘Ach, misschien zoek ik het te ver, Jen. Ik maak me gewoon zorgen. Hoe dikwijls hebben we nu al aan zijn deur gestaan? Tien, twintig keer?’

‘We moeten vanavond kijken hoe laat het licht aangaat. Als het dan morgen op hetzelfde uur is, heb je misschien gelijk.’

‘En dan?’

Ze keek haar man aan en zei kordaat: ‘De politie bellen.’

Bij het vallen van de avond posteerde Nick zich aan het keukenraam met een sigaret en een fles bier. Om kwart over tien ging het licht aan bij zijn buurman. Hij schreef minutieus het tijdstip op en ging naast Jennie op de bank zitten, om samen naar het journaal te kijken. De dag erna ging het licht om half elf aan. Hij dronk zijn fles leeg en liet een opgeluchte boer.

‘Morgen,’ zei hij toen hij naast zijn vrouw ging zitten, ‘blijf ik aan zijn deur staan totdat hij opendoet.’

Jennie knikte. ‘Ga je rechtstreeks na je werk of eten we eerst?’

‘Rechtstreeks na mijn werk.’

De dag erop kwam Nick om kwart over vier thuis zoals hij iedere werkdag deed. Jennie wachtte hem op in de gang. ‘Ik heb Pol gezien vandaag. Er stopte een bestelwagen, zo’n bruine van UPS, en die heeft een groot pak afgeleverd. Pol nam het in ontvangst aan de deur.’

‘Hoe zag hij eruit?’

‘Ook bruin. Een neger.’

Nick schudde ongeduldig zijn hoofd. ‘Pol.’

‘Oh, eigenlijk vrij normaal. Wat bleker misschien, maar niet vermagerd of zo. Ik ging snel naar buiten, maar toen hij me zag deed hij de deur dicht.’

‘Hij mijdt ons,’ knikte Nick nadenkend. ‘Dat vind ik niet netjes van hem. We hebben hem toch bijgestaan sinds Silke dood is? Ik ga ernaar toe.’

Jennie nam de sleutel van de voordeur. ‘Kom.’

Sinds zij hem met de grasmaaier had geraakt, trok Nick met zijn been. ‘Foutje,’ had ze indertijd gegiecheld, ‘ik zal het niet meer doen.’

Ze kon goed sappige klapstuk klaarmaken, maar haar schoot was dor gebleven. Soms, als ze in de bedstee lagen, zij in haar hooggesloten pyjama, reutelend en fluitend van de zware shag die zij rookte, haatte hij haar. Intens.

Nick dacht dan aan wufte vrouwen met sigaretten in pijpjes en petticoats zoals in de jaren vijftig die hij langzaam, laag voor laag, optilde om dan met zijn weerbarstige vingers in een kanten onderbroekje te blijven haken. Jennie trok alleen op de eerste vrijdag van de maand – nadat zij vis hadden gegeten – haar pyjama naar boven. Op het nachtkastje lichtte haar boks geel op.

De lome avondwarmte overviel hen. Nick keek herhaaldelijk naar Jennie die hij in een soezende hooischelf wilde trekken. Gewoon omdat het woensdag was. Ze bleef strak voor zich uitkijken en liet de sleutels rammelen.

'Kom trekkebeen, loop eens door.'

De porseleinen tegeltjes met het huisnummer 150 schitterden uitnodigend in de zon. Besluiteloos bleven ze treuzelen voor de grijs gelakte deur, die sinds de dood van hun buurvrouw geen poetsdoek meer had gezien. Nick vermande zich, haalde diep adem en drukte hard en lang op de bel. Jennie tastte mopperend in haar voorschoot; haar shag lag nog op de keukentafel.

Nick fronste. 'Heb jij de bel gehoord? Volgens mij is hij kapot.'

'Of uitgeschakeld,' zei Jennie terwijl ze haar man een zet gaf. Ze duwde de klep van de brievenbus open en loerde naar binnen. Zonder aarzelen stak ze twee nicotinegekleurde vingers in haar mond en produceerde een fluittoon die Nicks tanden deden knarsen. Zijn ontloken geilheid verdween met de staart tussen de benen.

'Als ie dat niet gehoord heeft, is ie morsdood,' knikte Jennie tevreden.

'Ja, van de hartaanval die je hem net bezorgd hebt.'

Pol, die in de kelder in de weer was met een schroevendraaier, stak ook een vinger in zijn mond. Hij keek naar het bebloede stuk gereedschap dat op de grond was gevallen, nadat hij zichzelf had

geraakt toen hij door het godvergeten gesnerp opschrok uit zijn ingespannen bezigheid. Hij bleef stram staan, durfde bijna niet te ademen. Konden ze hem godverdomme niet gewoon met rust laten? Hij likte over zijn opengehaalde wijsvinger en weerstond de neiging een bloederige rochel op de keldervloer te spugen. Een rilling danste over zijn ruggengraat. De stem van Nick rolde klepperend de gang in: 'Pol, doe toch open, man. We zijn ongerust.'

De stem van de buurvrouw kwam er direct achteraan: 'We blijven hier staan totdat je opendoet.'

Kwam er ooit iets anders dan tinnef uit dat wijf haar wuf? Hoe had Silke haar ook verafschuwd als ze langskwam met haar vage baksels om te buurten. Gezeten aan de tafel met een taske koffie besprak ze met haar slangentong de inwoners van het dorp. De pastoor die zijn meid nam tussen de hosties door, de slager die paardenvlees door zijn rundergehakt mengde en plastic velletjes opstapelde tussen de zure zult, de fietsenmaker die jongetjes oppompte in plaats van banden. De gedachte aan Jennies indertijd verlokkelijke vlees waaraan hij zich had vergrepen, lange jaren geleden, schoof hij ruw terzijde.

'Ik kom,' riep hij van onderaan de keldertrap, 'als je niet zo schel had staan snerpen, buurvrouw, waren mijn jatten nog intact geweest.' Pol liet er een zwaar klinkende 'godverdomme' op volgen.

'Zie je wel,' zei Nick tegen Jennie, 'wie jaag jij niet de doodschrik over zijn lijer?' Jennie snakte naar twee sjekkies tegelijkertijd.

Klossend nam Pol de trap. En dan de gang.

De deur zwaaide open. Zonder omwegen banjerde Jennie door naar de keuken. Op de tafel lag een pakje aangebroken Marlboro. Ze bietste een sigaret, betastte haar omvangrijke borstpartij en brede heupen, vond een aansteker en zoog gulzig de vlam erin. Nick, met Pol in zijn kielzog, betrad de kleine ruimte waar Jennie haar vingers over randen haalde. Haar jagende blik nam Pol vol op en trof de rode spetters op zijn voeten.

'Je bloedt!' blèrde ze.

Ik nog wel, dacht Pol grimmig. Hij haalde zijn schouders op. 'Wat is er aan de hand?'

'We komen eens kijken of je nog leeft. Je komt niet meer buiten. Eet je nog wel?' Jennies woorden waren gehuld in een wolk.

Pol sloeg met een vlakke hand op zijn buik. 'Geen probleem.'

'En wie doet de was?'

'De wasmachine.'

Ze viel stil en keek naar Nick die voelde dat hij ook een duit in het zakje moest doen.

'Ja, Pol. Het is toch normaal dat we ons zorgen maken. De luiken blijven dicht, geen teken van leven.'

'Ik wil gewoon met rust gelaten worden. Met mij is alles goed, oké?'

'Wat deed je in de kelder? En verbind die vinger, Pol. Ik krijg er de zenuwen van.' Jennie mikte haar askegel in de spoelbak van het aanrecht.

'Niks. Wat knutselen. Ik kan nu geen mensen verdragen. Niemand moet me nu jennen met zijn opgedrongen aanwezigheid. Sorry.'

'Jennen?' vroeg Nick. 'Je mag je twee pollen kussen dat er nog mensen zijn die om je geven.'

Pol keek het tweetal aan. Jennen en pollen ... hij stootte een lachje uit.

'Nou,' merkte Jennie gepikeerd op, 'je bent blijkbaar al over Silke heen.' Ze doorvorste Pol die weer serieus werd.

Hoe kon hij het vergeten? Slechts één keer had hij zich bandeloos gedragen, zijn handen op haar brede heupen gelegd waarna zij zich schokkerig voegden op discomuziek achter de kermistent. Silke had toen in de achtbaan gezeten en Nick schoot op pijpjes en rozen in de schiettent. Pol had een kluit gras uit de grond getrokken om zich af te vegen en Jennies ogen vermeden. Na anderhalve maand had ze aan de achterdeur staan jengelen, haar stonden waren uitgebleven.

‘Wie zegt dat dat larf van mij is?’ had hij tussen zijn tanden uitgestoten, ‘en Nick dan?’ Ze had hem bezworen dat zij en Nick slechts één keer per maand de echtelijke sponde deelden, sprak over het moment waarop haar eicellen het diepe insprongen. Het kind was onomstotelijk van hem.

De weken daarna was hij gek geworden, had Silke afgesnauwd, hoe kon het in godsnaam dat zij niet vruchtbaar bleek?

In de grote stad, niet ver van hun dorp, had hij iemand gevonden die bloederige breinaalden wist te hanteren, een Afrikaan. Jennie was snel om, ze haatte kinderen en dronk vóór de afspraak een fles schoonmaakmiddel van de Hubo leeg.

De opluchting die Pol door zijn lijf voelde trekken na die helletijd was genoeg om een hernieuwde, zwijgende eed van eeuwige trouw aan Silke te doen. Ze stierf in de zaligmakende waan van de onvoorwaardelijke liefde van haar man. Ze had het niet aangekund, mocht hij zijn misstap aan haar opgebiecht hebben. Lieve Silke, die soms een guitig briefje in zijn lunchpakket stak, die hem zijn luimen vergaf, zich altijd op de tweede plaats stelde. Wat had hem toen bezielde? Vunzige seks, bij de beesten af ... hij, de man van brave Silke, de helft van een godsvruchtig echtpaar dat werd geprezen in de buurt.

Nooit werd er daarna nog een toespeling gemaakt door hem of Jennie, geen verstolen blik van verstandhouding, niets. Wat hem betrof, was het nimmer gebeurd. Het voorval verhuisde naar vage krochten in zijn ziel.

De jaren erna probeerde hij in het reine te komen met zichzelf. Vreemd genoeg, toen Silke stierf, borrelde het verdrongen schuldbesef met perverse wellust op in zijn geest, als een overrijpe, pulserende zweer. Zijn innerlijke demonen waren helemaal niet verslagen, ze waren hoogstens in slaap gewiegd en nu zijn rots en trots, zijn betere helft, het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld, grijnsde een vals beest met blikkerende tanden in zijn gezicht. Hij moest nog één strijd leveren: dat gedrocht in zichzelf verslaan.

Hij bekeek Jennie en Nick, zag hoe haar speeksel de sigarettenstomp wak maakte. Huiver marcheerde als een troep mieren over zijn ruggengraat. Hij vocht tegen de aandrang om de pekeltief onder haar neus te wrijven dat hij wel in haar gezeten had, maar dat zij hem nooit bezeten had. Dat Nick naast haar stond, was bijzaak: die dweil kon hij gerust aan. Dat wijf haalde het slechtste in hem naar boven, nog steeds. Zij richtte zich rechtstreeks tot die valse wolf in hem. Toen had hij haar als een hond genomen, nu wou hij haar de keel toeknijpen. Hij werd bang van zijn gedachten en verzuchtte: 'Ga naar huis, ik heb geen zin in jullie gezelschap.'

Ze schonk hem een kille blik, stootte haar man aan en liep naar de gang. Ter hoogte van de kelderdeur bleef ze staan. Zonder zich om te draaien, vroeg ze: 'Wat vreet je uit, hier beneden?'

Kelders waren haar welbekend. In haar ouderlijk huis slurpte zij er rabarberjam uit weckpotten, peurde haar wijsvinger in rilette. Ze vrat zich ongans tot haar vader erachter kwam. De trap hoorde zij niet kraken, noch hoorde zij zijn plakkerige zweetsokken zich loszuigen van de vloer.

'Jurk naar boven, onderbroek uit,' had hij gesnauwd.

Thuis, Jennie was van enige tijd voor de oorlog, hadden de jaren zich in narigheid aaneengeregen. Zoals het aantal kinderen. Tot ontsteltenis van haar vader had haar moeder slechts meisjes op de wereld weten te zetten. Zij deed dit in alfabetische volgorde. Eerst Adelgonda, dan Annigjen, vervolgens Daatje, toen kwam Femia gevolgd door Geertje en zichzelf en haar jongere zusjes heetten Lijsje en Zwaantje. Waarom het nakomertje Eufemia werd genoemd, bleef Jennie een raadsel. Zij was waarschijnlijk bedoeld voor het klooster.

De wichten groeiden op terwijl zij elkaars kleren afdroegen en moeder hun pony's scheef knipte voordat zij naar de nonnenschool gingen. Adelgonda, de oudste, trok een spoor van vernieling. Zij was razend opstandig. Toen Jennie als zesde van het gezin op de kleuterschool kwam, was de woede van de nonnen nog voelbaar. Ze hoefde maar scheef naar een van hen te kijken of de lat daalde op haar vingers. Het feit dat ze scheel was deed er verder niet toe.

Ze speelde met tollen en knikkers en hinkelde.'s Nachts droomde ze dat zij een vogel was en wegvloog naar andere landen. Ze hoorde bij niemand, niet bij haar oudere zusjes, niet bij de jongere. Haar vader zag ze bijna niet, die verkocht verzekeringen aan de deur en beproefde zijn zwakke zaad op witte wieven. Als hij er wel was, zat hij aan het hoofd van de tafel. Zijn stem was zwaar en als hij op de tafel sloeg, dansten de borden. Jennie was bang voor hem en durfde hem alleen aan te kijken als zij haar ogen tot spleetjes kneep. Op vrijdag aten ze vis wat Adelgonda vies vond. Ze had er een handje van het fijn te prakken en onder het tafelblad te smeren. Of ze schreef met krijtjes op vaders papieren.

'Vader, dat heb ik niet gedaan, dat was die loensende Jennie,' was haar antwoord als hij in woede ontstak.

Jennie leed en werd er niet mooier op; zij ontwikkelde een forse neus en puisten sloegen kratertjes. Naast 'de schele' werd ze 'de neus' genoemd door haar oudste zusjes.

Het was op die neus dat Pol zijn blik fixeerde en met een grafstem herhaalde: 'Ga naar huis, alsjeblieft.'

Jennie haalde haar schouders op, knikte naar Nick en stevende naar de voordeur. Net voor ze die achter zich dichttrok, wierp ze een vernietigende blik op Pol, die in een standbeeld veranderd leek en nietsziend voor zich uitstaarde. Pas toen de deur met een klap in het slot viel, schrok hij op. Vermoeid slofte hij naar de keuken om het licht uit te doen. Onderweg, in de eetkamer, bleef zijn blik rusten op een foto: zijn jongere zelf die dof in de lens keek met een zwart kartonnen keppeltje op. Een aandenken uit Praag van hun bezoek aan de Maiselsynagoge. Het was de lievelingsfoto van Silke geweest.

'Dat beeld troost me,' zei ze soms. 'Het geeft me even hoop dat je misschien toch gelooft in een God die ons bijstaat.'

Het enige dat hij zich ervan herinnerde was een bende jengelende jongetjes met kippa's op hun hoofd, verankerd met geniepige spelden. De belhamels werden met een venijnige 'shhh!' - geblazen door een kromme chassidische rabbijn - tot de orde geroepen. Silke mocht niet mee door het middengedeelte van het gebedshuis, maar

gaapte met ogen groot van ontzag naar de hoge bollenlusters en de gepolitoerde trapleuningen langs de van godvrees uitgesleten traptreden.

Eenmaal buiten dreigde ze een scene te maken toen hij niet wou poseren voor een foto. Het resultaat keek hem nu glansloos aan.

Hij ademde diep in, wachtte tot zijn hartslag daalde en ging de kelder in. De penetrante geur van olieverf sloeg hem in het gezicht. Hij stak het licht aan en keek naar de ezel die een groot canvas torste dat zwart was geschilderd. Kreunend bukte hij zich en raapte de schroevendraaier op. Routineus wrikte hij ermee het deksel van een potje goudgele verf af; zwart geronnen bloed schilferde van het stuk gereedschap af. Met een stuk aanmaakhout roerde hij de inhoud glad, rommelde in een blik rechtopstaande penselen, koos een fijn exemplaar en doopte dat in de verf. De tekst die op de peilloos diepe achtergrond moest verschijnen, stond al enkele weken brandend in zijn ziel gegrift. Zweetdruppeltjes verschenen op zijn bovenlip.

Dan aarzelde hij. Waarom niet in rood schilderen met zijn bloed, of met wijn, koffie of tandpasta? Welk goudgelen aureool had zijn bestaan ooit gekend? Of was het de kleur van de het huis omringende akkers, bespoten met pesticide? Hij dacht na over de begeerlijke kleur van bloedrode wijn die Silke binnenshuis had verboden, de kleur die zij hem aanbood was die van onmetelijk veel koppen koffie geweest. Neergezet op het plakkende plastic van de keukentafel. Niet voordat zij hem steevast iedere morgen zei dat hij de dop niet op de tube tandpasta terug had gedaan.

Zijn borstbeen scheurde.

Met de struif van eieren die hij kapotsloeg, schilderde hij op de zwarte achtergrond: *“Vrouwen zijn hoeren, allemaal, behalve mijn moeder.”*

De woorden die zich de laatste weken als een mantra in zijn hoofd hadden gehaakt, verloren hun geladenheid nu hij ze in vrolijk geel zag staan. Onder een gemompelde vloek veegde hij het canvas schoon. Iets wat uit een kippenkont kwam volstond niet om een doorleefde waarheid te vereeuwigen. Onbeheerst pakte hij de

schroevendraaier en peuterde de wonde aan zijn vinger open. Een druppel bloed spatte uiteen tussen zijn voeten. Snel nam hij een nieuw penseel en ving er de volgende mee op. Het was te weinig. Hij kneep zijn hand tot een vuist om een nieuwe druppel uit zijn vinger te persen, tevergeefs. Hij keek naar het doek, het was perfect. Had Silke niet ooit gezegd dat bloed de zetel van de ziel was? Dat had ze gelezen in Leviticus 17. Met ingehouden adem speurde hij de rommelige werkbank af. In de verroeste materiaaldoos lag een breekmes waar hij naar reikte.

Pol schrok terug. Ging hij zijn eigen beest slachten zonder het als offergave aan de Heer aan te bieden? Doodslag zou hem ten laste gelegd worden waarna uitstoting door de gemeente volgde.

Silke lag nu bloedeloos op het kerkhof te wezen, aangevreten door spinnen, luizen, wantsen, kevers en verdere triefel. Fijntjes beschut onder de familiesteen waar generaties grafdelvers hun klonten in de rondte joegen. En hij dan? Moest hij als een ziellose iedere week naar het graf gaan met achterlijke petunia's in zijn grove werkmanshanden? Hete tranen plengen die de loerende gemeenschap in deugd afnamen?

Plots barstte Pol van het leven. Kloppend bloed joeg door zijn lendenen in tegenstelling tot de leeggelopenen van Silke. Was het zijn fout dat zij aan eierstokkanker moest gaan zonder ooit een ontvankelijke eicel aan te maken?

Hij beende de trap op, kwam in de woonkamer en pakte de foto met zijn kartonnen keppeltje. Bezag zijn eerder uitgestreken smoelwerk. Stukjes glas vlogen vanonder zijn zool in de gordijnen en in het haakwerk van Silke dat op hoofdhoogte over de fauteuils hing om ze niet met haarvet te besmeuren. Het gelige doorgesleten plastic trok Pol van de zittingen en zijn ziel huiverde van ongehoorzaamheid of was het obstinaatheid? Wat als God hem nu ter plekke trof?

Hij overzag, hoewel met moeite, de hele flikkerse boel. Decennialang lijden, van zijn grootouders, zijn ouders, om de negen maanden aangejaagd door kerkenvaders die nieuwe borelingen

eisten, raspte hem open. Het besef van hun onstilbare honger naar vers bloed op de kerkenbanken deed hem dubbelklappen.

Hij stak een sigaar op, een Cohiba, hervond een verstoken fles cognac, en beschouwde de troosteloosheid van zijn onderdrukte bestaan.

Paal en perk moest gesteld worden aan die hele ziekmakende bende. De hang naar het mystieke, de schrik een onvertogen woord uit te spreken; wat had het Silke gebracht? Niets. Ze lag nu tussen godvrezenden te composteren met als enige getuige van haar bestaan plastic potten petunia's of stinkertjes uit de Hubo. Een God, hier, op deze treurige aardkloot? Hij blies een wolk tabaksrook uit en vormde een O met zijn mond. De rook liet zich niet temmen en dreef als een laag mist in de woonkamer. Zo werkt het dus, dacht Pol. De sigarenstank zet zich voor altijd overal vast. Zijn lippen krulden nauwelijks merkbaar. Sigarenrook is als religie: je krijgt het er godverdomme niet meer uit. De askegel viel in zijn bel cognac. Hij weerstond de neiging het glas weg te zetten, walste de amberkleurige vloeistof stevig rond en sloeg de goddeloze drank in een keer achterover. Als hij dan toch in de hel kwam, kon hij beter nu al leren as te vreten.

Pol leegde de helft van de fles en hikte als een voldane baby. Zou zijn moeder hem ooit op zijn ruggetje hebben geklopt om de ultieme boer uit hem te krijgen? Honger had hij niet, tastend zocht hij zijn weg naar de slaapkamer boven. Op de drempel stond hij stil. Silke's geur dreef zijn neusgaten binnen. Heiligenportretjes waar zij plastic bloemenslingertjes omheen had gehangen, tartten zijn gezichtsveld. In één zwaai stootte hij de ramen open; verse, kruidige, lustige, zwoele lucht stroomde naar binnen. Hij viel op zijn knieën waarna hij zich uitstreckte op het kale plankier. Door zijn handen en voeten werden nagels geslagen waarna hij werd opgericht. Bloedend bracht hij de nacht door, opgehangen aan zijn kruis. Speren werden in zijn zij gestoken. Toen de ochtend openscheurde en graven opengingen, kwam hij van zijn kruis af.

Hij opende Silke's klerenkast, haalde haar geblokte blouses van de hangers af en liet ze wegwaaien over de geelgekleurde velden. De portretjes, waaronder een van de paus, trapte hij net zo hard aan barrels als hij met zijn foto deed uit Praag.

Zijn handpalmen kriebelden en hij keek om te zien of er geen gaten in zaten. Zijn nachtelijk visioen had hem geradbraakt, zijn keel voelde alsof er een in azijn gedrenkte spons in stak. Onderweg naar de badkamer schopte hij zijn schoenen uit en rukte zijn hemd los. De knoopjes tikten op de vloer. Hij trapte zijn broek uit, draaide de douchekraan open en ging zonder te wachten tot het water warm werd, onder de waterstraal staan. Hij wierp zijn hoofd in zijn nek en liet het water in zijn wijd geopende mond lopen. Door een onbeheerste hoestbui sloeg hij voorover en in één gulp kwam de inhoud van zijn maag in de witte acrylbak terecht. Tranen vermengden zich met het inmiddels warme water, zijn benen trilden door spasmen vanuit het middenrif. Scherpe gal drong in zijn neusgaten, zijn hoofd leek uit elkaar te spatten. Gebukt bleef hij staan terwijl het water op zijn rug kletterde. Langzaam nam het gehamer in zijn hoofd af. Hij kwam overeind en merkte dat hij zijn onderbroek en sokken nog aan had. Zijn slip zoog zich vast tegen zijn lijf en hij voelde lang vergeten kittelingen in zijn onderbuik. Met verwondering zag hij de omvang van zijn geslacht toenemen. Hij nam de flacon douchezeep en begon zich woest te schrobben onder het water dat bijna te heet was om er nog onder te blijven staan. Leunend tegen de muur liet hij de zeep van zijn lichaam spoelen. Zijn erectie verdween samen met het zeepsop. Komaan Paulus, ging het door zijn hoofd, tijd voor je verrijzenis, stomme zak.

In de kledingkast zocht hij naar zijn lichte linnen pantalon die hij nooit van Silke had mogen dragen. 'Je billen zijn er zo zichtbaar in,' had ze beschroomd en verschrikt gezegd, 'dat geeft geen pas.' Over zijn bast trok hij een nauwsluitend zwart T-shirt dat hij eerder alleen in de garage droeg als hij aan zijn motor klooide. Silke had het oogluikend toegestaan. Als Jennie onverhoeds langskwam, had ze de deur van de garage dichtgedaan.

In de nog beslagen badkamerspiegel staarde hij naar zichzelf en zag een man, niet knap, niet lelijk, met grijzende slapen, niet vadsig, met trillende triceps en een hongerige blik in zijn ogen.

Hij reed naar het dorp en vrat zich door vette burgers in de lokale snackbar heen waar niemand hem eerder gezien had. Ernaast dronk hij twee blikjes cola.

Gassen, turbulent, ontsnapten hem toen hij naar de naastgelegen Hubo liep. Zijn maag was de gewassen van het veld gewend.

‘Juffrouw,’ zei hij tegen de baliemedewerkster, ‘ik wil een zakje zaden met zaakaf zodat ik zie waar ik de zaden gestrooid heb en weet dat ik niet te dik zaai.’

‘O,’ had ze gezegd en hem gewezen op een aanbieding voor weinig franken. ‘Dit zadenmengsel geeft u een bloementapijt van papaver, vlas, dille, flox, verbena en nog veel meer.’

Met het zakje was hij naar Silke gegaan. ‘Hoi,’ zei hij eerst, en dan ‘ik ga je inzaaien.’ De petunia’s had Pol bij een dor kindergrafje gezet waar alleen een windmolentje wiette. Met zijn vingers woelde hij haar aarde om, scheurde het zakje open en verdeelde de kleinere en grote zaden.

‘Ik hoef niet meer bij je terug te komen, de zaden zullen zich vermenigvuldigen.’ In zijn geknielde houding had de aarde zwarte vlekken op zijn lichte linnen pantalon achtergelaten. Pol fluisterde toen hij Silke ter afscheid zei: ‘Het is tijd dat ik ga hoeren en snoeren.’

Met kwieke pas verliet hij de begraafplaats. De schitterende zon liet viriele golven door zijn lijf gaan. Alles leek kleuriger, rook krachtiger, vibreerde vol leven. Hij dacht aan Christus en monkelde. Die sukkelaar had drie dagen nodig gehad om te verrijzen. Een luizige nacht goed doorzweeten en hij, Paulus, was een Nieuw Mens geworden. Bij de uitgang liep hij bijkans een kleine, forse vrouw overhoop.

‘Pol? Ben jij dat?’

Stokstijf bleef hij staan. De hartklop in zijn keel maakte klokkende geluiden. Jennie keek hem aan met open mond, ze hield een beschermende hand boven haar ogen. Pol voelde zich leeglopen als een gescheurde luchtmatras. Ogenblikkelijk gehoorzaamde zijn lijf aan de onverschillige wetten van de zwaartekracht. Zijn schouders en mondhoeken daalden opzienbarend. Jennie monsterde hem aandachtig van kop tot teen. Vluchtig likte ze haar lippen. 'Nou, je ziet er ... anders uit. Is dat een nieuwe broek? Draai je eens rond.'

Willoos gehoorzaamde hij aan haar wens. Toen hij haar weer aankeek, hijgde ze licht. Het zweet brak hem uit. Hij herpakte zich en snauwde: 'Waffel toe, Jen. Het stikt hier van de hommels.' Snel glipte hij langs haar heen.

Naast de begraafplaats en tegenover de kerk stond zijn verrotte Eend. Mos groeide op het rubber van de ruitjes. De ruitenwissers waren vergaan. Hij had een nieuwe auto gewild, iets van een Fiat Panda. Silke had er zich met hand en tand tegen verzet. Ze moesten zuinig zijn, mocht er op het eind van de maand geld overblijven van zijn inkomsten als aspergesteker of aardbeienplukker, dan kocht ze er aflaten voor.

Pol sloeg hard op het stuur. Waarom had Silke eigenlijk zelf nooit gewerkt? Had zij geen beslagen ruitjes kunnen krabben in de pastorie? Het lijfgoed van de pastoor op de hand wassen? Verwaarloosde grafstenen schoonmaken? De hosties tellen? Wat had zij in godsnaam in al die jaren van hun huwelijk gedaan?

Altijd dat gedweep met de pastoor. Mannen van begin veertig, uitgezet in hun gemeente, met blauwe ogen en rechtlijnige kaken, de kaalheid naderend, prekend over hel en verdoemenis vanaf de kansel. Zij hadden hun vaste plaats gehad, vooraan in de kerk, met hun naam geslagen in een koperen plaatje, vastgeschroefd aan hun eigen kerkenbank. Een smotsig kussentje ving hun knieën op als zij tijdens de dienst moesten neergaan. Van de geur van maagpepermunt die zich rondom het stichtelijke hoofd van Silke verspreidde, werd hij onpasselijk. Zij dwong hem ook een peppermuntje aan te nemen, haar handen laag zodat anderen het niet

zagen, haar gescheurde nagels krabbend over zijn zwarte pantalon. Als hij wegzakte onder het eindeloze gemeier van de pastoor, de kerkklokken beierden, en hij werd geacht tenminste het vagevuur te betreden om zijn ziel te louteren, wilde hij een scheet laten. Of een boer. Of een bom op Silke gooien en nog een naar de kansel.

Eenmaal de dienst afgelopen kreeg hij kramp in zijn bek als de pastoor hem de hand schudde en hij andere kerkgangers de hand moest schudden en hen een fijne zondag toewensen. Arm in arm, Silke met een rechte rug, liepen zij dan terug naar zijn vehikel, ver van de kerk geparkeerd.

Thuis wachtte hem krentenbrood, nooit met zoete spijs, maar met verbrande krenten die Silke er, leek wel, met een buks had ingeschoten. En sloten koffie op het groezelige plastic dat de keukentafel bedekte.

‘Pol, hoe vond je de preek van de pastoor? Hij had zo gelijk toen hij verhaalde over onze zielen die moeten branden, wij zijn zo schuldig.’

‘Waarom?’ probeerde hij wel eens.

‘De erfzonde,’ antwoordde zij dan. ‘De dramatische gevolgen van Adam en Eva die God niet gehoorzaamden. Wij hebben ons boven Hem gesteld.’

In zijn eerste huwelijksjaren had Pol nog wel eens de mokken koffie van het tafelzeil willen slaan, gevolgd door het krentenbrood en het kuipje margarine, om Silke op de tafel te nemen. Haar te zeggen dat hij echte boter wilde.

Wat had zij in godsnaam met zijn loon gedaan? In de zomer en het najaar werkte hij van het ochtendgloren tot het vallen van de avond. Gulle maanden, een loonzakje dat hij haar fier overhandigde. Een buffer voor de lamlendige wintermaanden, als hij thuis niets zat te doen en ze dagen achtereen in de woonkamer zaten. Zij in de krakende schommelstoel, in valse wanklank met de luide pendule van haar oma. Hij bladerend in de Boerenalmanak, de spinnen- en slachtmaanden bestuderend met een nietsziende blik, terwijl op de

achtergrond die triestige Mahler speelde of, als ze in een frivole bui was, dat godvergeten kermiswif, de Zangeres Zonder Naam. 'Levensliederen,' zei Silke met een weemoedige glimlach, terwijl ze er zorgvuldig op lette geen steken te laten vallen. Voor Pol klonk het als een kitscherige wake, een levenslange boetetocht naar het onvermijdelijke graf.

Hij gromde en trok zich recht aan het stuur. Silke had haar tocht volbracht. Eindelijk, hij kon gaan leven. En nu zat hij in die aftandse Eend, zich afvragend hoe je dat ook weer deed, leven, met een krop in de keel en tranen achter je ogen. Hij draaide de sleutel om. Het voertuig kwam schuddend tot leven. Om de een of andere reden voelde iets onaf. Iets van Silke in het huis, iets dat hem riep. Hij moest het vinden en versplinteren.

Als een razende trok hij kasten en laden open, smeed de inhoud op de vloer, schopte kapot. Geen enkele kamer sloeg hij over. 'Godverdommese teef, waar heb je je heilloze ziel verstopt, lepe trut? Laat me met rust. Kun je niet gewoon dood zijn?' Nadat hij uitgeraasd was, ging hij onderaan de trap zitten, het hoofd in de handen.

Schokkerig kwam hij rechtop te staan om naar de kelder te gaan. Het doek negerend pakte hij willekeurig dozen van planken, de zwaarste viel uit zijn handen. Zijn bewegingen bevroren. Twee loden kokers lagen aan zijn voeten.

Uit de ene stroomde gouden, zilveren en bronzen kerkdukaten, de andere tinkelde licht bij het oprapen. Een geluid van glas tegen metaal. Voorzichtig haalde Pol er een buis uit.

Dan werd hij krankzinnig, niet voordat hij het hoge, smalle glas voorzichtig neerzette. Een embryo staarde hem aan met zwarte uitpuilende ogen, klompvoetjes en dito handjes naar hem uitstrekkend.

Nooit eerder van zijn leven had hij als een wijf gegild. In radeloze minuten betastte hij zijn scrotum, zijn hoofd. Vluchtte van het embryo naar boven waar nog een halve fles cognac stond en goot zichzelf vol. De pendule van Silkes oma sloeg de uren weg voordat

hij de inhoud van zijn maag tegen haar schommelstoel spooog. Als hij probeerde op te staan, sloeg hij te pletter. Tegen randen en wanden. In zijn beneveldheid zag hij het bloed niet dat uit zijn handen kroop.

Die nacht hoorde hij stemmen, lieve kinderstemmen. En die van Jezus. "Laat de kinderen tot mij komen." Met twee bebloede handen hield hij zich tot de dageraad vast in zijn broek.

De eerste straal licht die door het woonkamerraam viel, brak op het spoor dat uit zijn mond droop. Grijsgroene ranzigheid die zich een weg vond naar beneden, daar waar zijn handen lagen. Het kietelde. Pol krabde zich, nog in een diepe slaapfase waarin hij kinderen zag opgroeien, de zijne. Een zoon met de kleur van zijn helblauwe ogen, een dochter met donkere ogen als die van Silke. Of van Jennie. Hij voelde hun jonge aanhankelijke handjes hem aanraken tot ze, eenmaal de leeftijd van Jezus bereikt, hun eigen niet te doorgronden weg gingen.

Een merel float. De zang waar hij zoveel van hield, haalde hem uit zijn onderbewustzijn. Zijn oogleden plakten waardoor hij wist dat hij de afgelopen nacht gehuild had. Weer eens. Hem besprong de desolaatheid van zijn bestaan voor de zoveelste keer. Waarvoor en waarom leefde hij?

Om zich te wassen? Zijn lichaam dat verging onder de douchestralen in acrylbakken, thuis bij zijn ouders en later bij Silke. Hoeveel keren had hij zijn handen gewassen voordat hij aan tafel mocht? Hoe vaak had hij zijn lauwwarme straal pis en zijn uitwerpselen aan de aarde of een riolering toevertrouwd?

Hij dacht aan het ding beneden op de werkbank en voelde een golf misselijkheid door zijn lichaam trekken. Het was te grotesk om gevolgtrekkingen te maken, zijn verstand werkte als een doodgeklapte vlieg op de muur. Zijn afkeer negerend, schuifelde hij naar de kelderdeur. Hij moest het zien, moest weten welk geslacht het embryo had. Hoe had zij het klaargespeeld? Was het van haar, van hem? Nooit had zij met een hoge blos in zijn oor gefluisterd dat hun bedde was verhoord, dat zijn zaad op vruchtbare grond was

gevallen. Nooit! Was het een miskraam? Hoe had ze die boon in een bad formaline gekregen in een glazen koker?

Trillend op zijn benen daalde hij af. Aarzelend ging zijn vinger naar de lichtsakelaar. De gele gloed drong door zijn gesloten oogleden heen. Hij spleet een oog open en zag de koker staan. Het kale peertje boven de werkbank verlichtte de pisgele vloeistof, het embryo leek in het ijle te zweven. Nu met beide ogen open bracht hij voorzichtig zijn gezicht dicht bij de onheilige monstrans. Tussen de opgetrokken knietjes zag hij een bultje. "Het" was een "hij". Met de nagel van zijn wijsvinger tikte hij tegen het glas.

'Dag Paulus junior,' fluisterde hij. Zijn adem besloeg op het koude glas, waardoor het leek alsof het embryo naar hem knipoogde. Hij sloeg zijn armen om het glas om kleine Polleke te verwarmen, tilde hem op en droeg hem naar boven terwijl hij een slaapliedje zong uit vervlogen tijden. Secuur zette hij zijn stappen op de trap om niet te vallen. Aangekomen in de woonkamer zaaide hij de gipsen heiligenbeeldjes van Silke van de schouw om de kleine pontificaal neer te zetten.

'Ik heb je zo gemist,' zei hij, 'waar was je nou?'

'Aan het voetballen, papa, waarom legde je mij de regels niet uit?'

De woonkamer was een beestenstal. Uitgedrukte sigaren, kots op Silke's schommelstoel, een lege fles cognac, stukken fotoglas, een verdwaald kartonnen keppeltje, geronnen bloed, broze roze gipsdeeltjes.

'Praat door, lieve jongen,' zei grote Pol tegen kleine Pol, 'terwijl ik hier je kamer opruim. Ik steek alvast de open haard aan en als ik straks klaar ben, gaan we spekkies roosteren en warme chocolademelk drinken.'

Verrukt sloeg kleine Pol met zijn klomphandjes tegen het zich verwarmende glas.

'Heb je het zo koud gehad, jongen, in de kelder?' Het sterke water rimpelde toen kleine Pol niesde.

De houtblokken knisperden; door de opstijgende warmte begon kleine Pol op en neer te zweven in zijn glazen koker. Dromerig staarde Pol naar zijn spruit. De koker deed hem denken aan de lavalamp bij zijn ouders waarnaar hij als kind gefascineerd staarde. De langzaam opstijgende rode bellen die met elkaar versmolten wonden hem op.

‘Papa, je kwijlt.’

Verdwaasd veegde Pol met de rug van zijn hand over zijn mond. Kleine Pol grinnikte.

‘Wat is er zo grappig, Polleke?’

Met een nauwelijks waarneembaar wijsvingertje wees kleine Pol naar hem. ‘Je broek is dik geworden, papa.’

Verschrikt sloeg Pol zijn handen voor zijn kruis en lachte ongemakkelijk. ‘Zo is het ooit voor jou begonnen, jongen.’

‘Denk je, papa?’ vroeg kleine Pol, waarna hij plagerig lachte.

Pol kwam terug tot de werkelijkheid en keek met een donkere blik naar de zwevende foetus. Hij ging met zijn neus tegen de glazen koker staan, aandachtig het buitenaardse hoofdje van de kleine bestuderend, op zoek naar gelijkenissen.

Het leek nergens op, hij kon geen trekken ontdekken. Geen mopsneusje van Silke, geen kuiltjes van Jennie en zijn ogen waren ondefinieerbaar zwart.

‘Wat moet ik met je, waar kom je vandaan?’ kreet grote Pol door de kamer. ‘Wie zegt dat ik jouw papa ben?’ De foetus deed er het stilzwijgen toe en schurkte zich langs de grenzen van zijn bestaan.

‘Krijg het lazarus,’ zei papa Pol vervolgens, ‘ik ga hoeren en snoeren. Verweek in je weckfles.’

In de slaapkamer trok hij een nauw overhemd aan, smeerde brillantine door zijn haar in de badkamer en besprenkelde zich met Old Spice. In zijn Eend vertrok hij naar de grote stad, wel vijftientig kilometer verderop gelegen.

In de buurt van het station was het groezelig. Wufte rokken waaiden op, donkere mannen met lange tanden stelden hem pillen voor.

‘Jij pil jij, lekkerrr, jij hoer wil met pil?’ Zwarte handen met roze handpalmen strekten zich naar hem uit.

‘Ik, Mo, ik heb voor jij hoer,’ zei een kleine man met de allures van een rat. ‘Kom dan.’

Pol volgde hem door steegjes, hunkerend naar het verbodene, struikelend over vuilniszakken om bij een kralengordijn aan te komen. Mo trok de kralen uit elkaar en blies op zijn vadsige vingers. ‘Hé wijf, d’r is een blanke, maak hem gek dan toch, de kafir.’

In de deuropening verscheen een exotisch, heupwiegend geval. Koolzwarte ogen doorboorden hem waarna ze iets tegen de rat zei in een rochelende taal. Die haalde zijn schouders op en verdween.

Ze maakte het universele gebaar, wijsvinger tegen duim. ‘Suckie twentie, fuckie fiftie’. Haar stem klonk doorrookt. Pol staarde gebiologeerd naar de wippende adamsappel van de vrouw die op hem neerkeek. Ze rook naar kokosnoot en haar huid glansde als ebbenhout. Haar voeten waren bloot en haar gewaad was lichtblauw. In haar ene hand hield zij een kralenketting, in de andere een zweepje.

‘Kom toch binnen,’ zei ze ineens vlekkeloos, ‘voel je vrij. Zoveel klanten heb ik niet.’ Het verbaasde Pol helemaal niet. Ze was liederlijk lelijk, maar haar ogen spraken. Hij schatte haar twee koppen groter dan hij zelf was en in haar lichaam zou hij de weg kwijtraken. ‘Wil je zwarte thee uit Afrika of heb je liever een Hasseltse jenever?’

‘Geen van beide,’ gebaarde Pol, ‘vind je het goed dat ik ergens ga zitten?’ Zij stak een ultradunne sigaret tussen haar vlekkerige lippen en haalde een hoofdtooi weg van een taboeret. ‘Heb je wel geld bij je?’

Pol keek om zich heen. Hij was in een woon- en ook slaapkamer met houten beelden, een opgezette alligator, brandende kaarsen en

lege flessen. Tegen de mistroostige wanden waren foto's van baardige mannen ter hoogte van het plafond geslagen.

In kleermakerszit ging de vrouw voor hem zitten. 'Hoe is je naam?'

'Paulus De Smet,' zei hij onbevangen waarna zij zijn naam met saffraan op een papiertje schreef. Hij hoefde zijn naam niet te spellen. 'En die van jou?'

'Maïma.' Het papiertje legde zij in een tinnen schaal waarin zij water goot. 'Eerst je handen wassen.' Pol, de aardbeienplukker en aspergesteker, dompelde zijn werkhands onder in de goudgele vloeistof. Met een slip van haar gewaad droogde zij zijn handen, zijn dikke vingers strelend terwijl zij woorden fluisterde die hij niet kende. Plots begon Maïma wild te tekenen, punten die zij met elkaar verbond en op kippenpoten leken.

Pol zat op zijn taboeret gekleefd. 'Je kunt ook tussen mijn benen komen zitten, als je dat wilt.' Nu werd hij gek, sinds wanneer had hij tussen de benen van een vrouw gelegen? 'Kom maar, liefje,' zei ze en spreidde haar onderstel. Eerst aarzelde hij en ging toen overstag. Zijn hoofd was zo moe, hij wilde een veilig holletje waar hij zijn dromen en nachtmerries te ruste kon leggen.

Haar vingers tokkelden over zijn voorhoofd om ze rustig op zijn slapen te leggen. 'Ik ben een marabout,' fluisterde ze, 'vannacht ga ik naar je ziel luisteren.' Hete asdeeltjes van haar sigaret vielen op zijn haren die knisperden voordat hij wegviel, omklemd door Maïma's dijen.

Pol zweefde in een andere dimensie, tussen waken en slapen. Zijn geest deinde op de monotone klanken die ze voortbracht met een sigaret tussen haar lippen. Het deed hem denken aan Mongoolse keelzang, die hij eens had gehoord. 'Marabout,' had ze gezegd. Was dat niet een aartslelijke gier met een vale kop? Een visioen van een reusachtige vogel die zijn lever uit zijn zij scheurde, schoot door zijn hoofd. 'Weg,' fluisterde hij hees. 'Weg, lelijk beest, hellevogel.' Zijn lichaam werd loom, zijn kracht sloop in zijn gespannen lid.

‘Sst, blanke kafir. Ik kan niet vliegen, maar ik neem je ziel onder mijn vleugels. Hier zouden ze me een heks noemen. In mijn land ben ik een ongelovige duivel. Ze wilden me stenigen, ondersteboven aan een boom hangen, mijn zielloze zwarte broeders. Jouw ziel is van God verlaten, ze is hongerig.’ Haar hand ging over zijn borst, als een dikke, zwarte slang naar beneden om zijn geslacht te omklemmen. Pol rekte zich uit als een wellustige kater en drukte zijn bekken tegen de grond. Tranen stroomden uit zijn gesloten ogen.

‘Bange, blanke man. Er zit een stinkende zwarte mamba op je ziel. Kom, laat alles los.’

Pol schokte wild, zijn broek raakte ervan doorweekt. Met een plagerige vinger krulde Maïma zijn haren en likte aan zijn oor. ‘Zeg me, Paulus, heb je ooit liefgehad?’

Hij sloeg zijn armen rond haar massa en ging in een foetushouding liggen; zijn lippen zoekend naar een tepel. Zacht aaide ze hem over zijn hoofd en blies de sigarettenrook weg die ook haar ogen deden tranen.

‘Mag ik van jou houden?’ vroeg Pol. Maïma trok haar lippen op en ontblootte witte tanden en veel tandvlees dat zwarte vlekjes vertoonde. ‘Maar ik ben een hoer, hoor je, een snol, een del, hoe zou je van me kunnen houden?’ Bruusk wierp zij zijn hoofd van haar schoot en stond op. ‘Daarnaast drink ik als een maleier en kan niet zonder sigaretten.’ Pol dacht in een flits aan Silke die Maria Magdalena, genoemd in de vier Evangeliën, een hoer had genoemd hoewel zij aanbeden werd door Jezus. Afvalligen van de leer verkondigden zelfs dat Jezus twee kinderen bij haar kreeg.

‘Laat me dan voor je zorgen,’ zei Pol, ‘ik wil je voeten wassen zoals Maria Magdalena bij Jezus deed, je meenemen naar mijn huis. Verlaat dit kot, die rochelende rat, ik smeed je.’

Maïma draaide zich wuft om, sloeg een verengeval om en pakte de fles jenever. Zij vulde twee limonadeglazen voor de helft. ‘Eerst wil ik zien of ik jou onder de tafel weet te drinken.’ Zwijgzaam zaten zij tegenover elkaar terwijl hun gele zielen bloeiden en het ene glas na

het andere achterover werd geslagen. Woorden waren onnodig. Geluk steeg op naar Pols hoofd, zo ook de drank en de nacht.

Ergens, lange uren later, werd Pol wakker, in het onmetelijke lichaam van Maïma.

Bij zijn ontwaken schudde zij hem van zich af. 'Genoeg geweest nu, dwarrel.' Op hoge benen liep ze naar het keukenblok en vroeg of hij een black latte wilde. 'Wat is dat,' vroeg Pol, de slaap uit zijn ogen wrijvend. 'Koffie met koolstof.' Pol die alleen filterkoffie van Silke kende, had geen idee. Ze gebruikte de glazen waar zij jenever uit hadden gedronken om haar latte in te schenken en na enkele slokken kreeg Pol darmkrampen.

'Dat hoort erbij, ga je legen,' zei Maïma en wees door het raam naar buiten, 'daar staat een Dixie.' In de cabine in de stinkende steeg ontlastte hij zich en sloeg met zijn vuisten op de wanden. 'Jezus, waar ben ik,' schreeuwde hij. 'Ik wil haar, God, wat wil ik haar.' 'Of hem,' fluisterde een duivels stemmetje. 'Het kan me niet reten,' tierde hij terug.

Hij voelde zich groezelig en liep terug naar Maïma's kot. 'Ik wil me wassen,' zei hij haar. 'Dat kan hier niet', zei zij. 'Laat me je meenemen naar mijn huis, daar wacht een bak van acryl zoals ik die altijd heb gekend.' 'En mijn klanten dan?' 'Die heb je niet, neem je alligator mee, je veren en de saffraan, kom mijn lief, laten we gaan.'

Tot zijn vreugde gaf ze gevolg aan zijn smeekbede, deed haar attributen in een grijze vuilniszak en gaf Pol een klap op zijn kont. 'Kom, weg zijn wij.'

Eerbiedig zwaaide hij de deur van zijn Eend voor haar open. Maïma stak haar omvangrijke achterste erin en zwaaide vervolgens haar benen naar binnen. De Eend helde zwaar door, zelfs toen Pol instapte. Hij reed opzettelijk langzaam, wierp af en toe een steelse blik op Maïma die de grijze zak op haar schoot vasthield. Ja, mensen, dacht Pol, kijk maar goed. Ik heb een marabout in mijn limo.

Aangekomen parkeerde hij voor zijn huis, opzettelijk onder de lantaarnpaal die een lichtkegel verspreidde waardoor de huid van

Maïma opglansde. Ze maakte aanstalten om uit te stappen, maar Pol legde zijn hand op haar been. 'Wacht.' Hij stapte uit, liep rond zijn scheve Eend en opende het portier. Ze reikte hem haar hand; de vering slaakte een kreetje.

'Is dat jouw kot?' vroeg Maïma terwijl ze met begerige blikken de prijs schatte van het vastgoed. Ze wees naar de tuinkabouter in de voortuin. 'Dat ventje moet pleite,' zei ze. 'Die trol constipeert je ziel.'

Jennie, die de slaap niet kon vatten, keek naar de televisie met het geluid af; een autovering snerpte door de stilte. Opgestaan, voor het raam, kwam Nick achter haar staan.

'Kijk nou, die dweil van hierover heeft een hoer gescoord.' Ze bukte zich en drukte haar neus tegen het raam. 'Godverdomme, dat is een neger! Dat lijkt wel degene die een tijdje terug dat pakket bij hem kwam afleveren. Krijg nou wat.'

Nick keek mee. 'Dat was toch een vent, met dat pakket?' Hij legde een klamme hand op de bilpartij van zijn vrouw die zij wegsloeg. 'En wat is dat dan, hè? Een vróuw? Veeg de prut uit je ogen, vent. En hou je geile poten bij je. Het is geen vrijdag vandaag.'

Ze zagen hoe Pol de deur openhield voor iets dat in het donker verdween. Voor hij de deur sloot, loerde Pol de omgeving af. Hij keek daarbij recht in het gezicht van Jennie die haar hoofd terugtrok en onzacht in aanraking kwam met de kin van Nick. 'Hè, Nick, hijg niet zo in mijn nek, gek.'

'We moeten iets doen. Straks wemelt de omgeving hier van het gespuis. Silke draait zich om in haar graf.' Nick zweeg. Hij huiverde bij de gedachte aan een rammelende Silke in haar zwarte gat. Hij was als de dood voor echte doden, voelde zich al jaren een ambulante lijk. 'Ze ziet er wel lekker uit,' stootte hij eruit. Jennie sloeg hem vol, met haar vlakke hand, in zijn gezicht.

'Noem me maar Pol,' zei Paulus. 'Geef me je hand, ik zal je mijn huis laten zien. Eerder was het het huis van mijn vrouw en mij. Nu is ze dood, ik heb bloemzaadjes op haar uitgestrooid, daar heeft ze het mee te doen.'

Pol nam haar mee naar de kelder waar zijn schilderij gaapte. Daarna gingen ze twee trappen op naar de slaapkamer. Maïma was muisstil. In de woonkamer begon ze te schreeuwen toen ze kleine Pol op de schouw zag staan. 'Pol, wat doet dat ginnegappende gozertje daar in zijn glazen huis?' Ze zeeg ineem op de vloer, trok een van haar armbanden kapot en schoot de schelpen tegen het glas. 'Weg met jou, je bent niet van Paulus, je bent er een van Jennie en de pastoor!'

'Hoe ken jij Jennie?' vroeg Pol van slag. 'Ik ben een marabout,' snauwde ze, 'weet je nog?' Door de inslag van haar schelpen op de behuizing van kleine Pol wankelde de koker die tegen de tegels voor de open haard kapot klapte. Een bedorven lucht verspreidde zich door de kamer. Pol keek verdwaasd naar het riekende wezentje van wie hij dacht dat het van hem was. Maïma haalde een zakmes uit haar gewaad en sneed kleine Pol in plakjes. 'Haal kopspijkertjes van beneden,' zei ze tegen grote Pol die geen reden meer had zo te heten, 'en neem een hamer mee.' Hij gehoorzaamde als in een waas.

Bij de voordeur stond ze klaar, de plakjes kleine Pol op een schaal. 'Kom, we gaan naar Jennie.' Statig schreed ze naar haar huis, de schaal voor zich uit dragend. Aangekomen zei Maïma: 'Het zijn er dertien, dertien plakjes, ik wil dat je ze tegen haar deur spijkert.'

Nick en Jennie waren naar bed gegaan. Zij lag wakker en had haar boks aan, het was nu eenmaal geen vrijdag. Nick sliep en droomde over kanten onderbroekjes. Met iedere door Pol geslagen slag voelde Jennie klinkers door haar doodskist jagen. Zij weende en tandenknarste, het begin van een ziel was geboren.

Hand in hand liepen Pol en Maïma terug naar huis. Hij met kopspijkertjes tussen zijn lippen, zij met een lege schaal. Haar lichtblauwe jurk sleepte over de grond en nam de parapluutjes van paardenbloemen mee.

Binnen wilde zij met Pol de trap af, naar de kelder. 'Kom mijn liefste,' zei Pol, 'ik wil naar boven.' 'Eerst hebben wij iets te klaren, anders kan ik niet slapen. Nee, je hoeft het licht niet aan te doen.'

Op de tast, maar feilloos, haalde Maïma tien embryo's of waren het foetussen op sterk water uit kisten en dozen. 'Ik mis er een,' zei ze. Haar adem hortte. 'Pol? Morgen is het vrijdag de dertiende, een ongeluksdag. Zelfs het woord heeft dertien letters.' Pol dacht aan vervlogen tijden waarin het stukken rustiger was, hij aardbeien plukte, asperges stak en op zondag naar de kerk ging. Even had hij zin naast Silke te gaan liggen. Tien ongebooren vruchten op een rij, kleine Pol aan flarden aan een deur, en een laatste embryo dat zoek was. Het was meer dan hij aankon.

Een sterke geur van ammoniak drong zijn neusgaten binnen; Maïma hield er een ampul met vlugzout onder. 'Ha, man van stavast,' zei ze, 'ben je er weer, je hebt een gat in je hoofd, daar kom je ook wel weer overheen.' Stroperig bloed kleefde aan zijn haar waar hij zijn handen doorheen haalde. Uit een van haar plooiën nam Maïma een busje met cayennepeper en strooide het over zijn hoofd. Zij ging op de grond zitten en trok zijn verwonde harses op haar schoot.

'Jouw madam heeft klaarblijkelijk de garage gebruikt voor embryo-opslag. De vraag is nu, waarom? Wilde ze de ongebooren vruchten aan Chinezen verkopen, stalde zij ze voor Jennie en de pastoor tegen betaling van kerkdukaten?'

Pol had barstende hoofdpijn en kon nauwelijks nadenken. 'Mijn liefste, kunnen we nu eindelijk naar boven? Weet je nog dat ik me wassen wilde in mijn eigenste acrylbak?' 'Ik ga niet slapen op de plek waar jouw madam heeft gelegen,' zei Maïma. 'Daar ben ik principieel op tegen. De hens in jouw matras en haar bedwantsen.' 'Wat moeten we dan?' kreunde Pol.

'Puin ruimen,' zei Maïma. 'Ik denk dat jouw van God doordeseemde Silke een engelenmaakster was, niet? Terwijl jij met je poten in de aarde woelde, prikte zij met breinaalden fontanellen stuk.' Ze grinnikte terwijl ze Pol naar zijn bebloede handen zag kijken. 'Jouw fontanel is ook weer open.'

'Genoeg,' gromde Pol. 'Naar boven nu. We leggen een spreij op de vloer. Ik wil je verkennen.'

‘Goed,’ zei Maïma terwijl zij de trappen opgingen, ‘maar jij gaat op je rug liggen, ik wil geen splinters in mijn ebonieten trots.’ Pol knikte, blij dat ze gehoor gaf aan zijn wens. In de slaapkamer stond Maïma stil. ‘Geen wonder dat jij niets vruchtbaars uit je pijp kreeg in deze graftombe. Kom, pak een deken of zoiets.’

Terwijl Pol in de weer was met een spreij die hij uit de dekenkist op de gang haalde, zei Jennie tegen Nick die zij uit zijn dromen had getrupt: ‘Daar, ze zitten al boven. Trek je pantoffels aan, we moeten Pol uit de klauwen van dat gedrocht halen.’

‘Hoe dan,’ vroeg Nick die uit bed struikelde. ‘De wouten bellen?’

‘De wouten?’ schamperde Jennie. ‘Pak die kachelpook daar en trek de deur achter je dicht.’ Haar ogen vonkten in de zwoele duisternis.

Bij het dichtdoen van de deur glibberde er iets in Nicks nek. Ook viel er iets op zijn haar, slipte over zijn wang, glipte zijn pyjama binnen. Nog iets kletste op zijn schouders. Op zijn handen die hij instinctief ten hemel hief, kwamen wobbige plakken te liggen.

‘Wat is dit?’ schreeuwde hij tegen de zich voorthaastende derrière van Jennie en had de pook al laten vallen. Zijn ziel stond in brand terwijl hij achter haar aan rende. Een gevoel dat hij niet eerder had gekend. Wel toen hij andere vrouwen begeerde, maar dit was anders.

Bij Pols huis aangekomen trok Jennie de tuinkabouter van zijn plaats en smet hem tegen de voordeur. Boven haar opende zich het slaapkamerraam en werd lieflijk gevraagd: ‘Kan ik je ergens mee helpen?’ Om er aan toe te voegen: ‘Fijn dat je kabouter Pollewop om zeep hebt geholpen, die constipeerde Pols ziel.’

‘Wat is dat, consti ... peerde?’ bouwde Jennie na. ‘Welnu, dat je verstopt bent, zal ik anders naar beneden komen en de deur opendoen?’

Nick kwakte glibberig tegen Jennie’s achterkant aan. ‘Jezus, Nick, morgen is het vrijdag, o god, het is al bijna zover,’ zei Jennie op haar horloge kijkend. Het was Pol die de deur opendeed, met een spreij

om zich heen. Op zijn slaap zat een bloedkorst. 'Heeft ze je willen vermoorden?' vroeg Nick.

'Nee,' zei Pol, 'ik ging tegen de grond toen ik tien embryo's zag. Daarvoor heb ik er ook een gezien, die zit volgens mij nu op je schouders, Nick. Als een apostel. Zou het Judas Iskariot zijn?' Bijbelvast als beiden waren trok Nick wit weg en kwam het schuim op Jennies lippen. 'Blijf met je gore poten van me vent af,' riep ze. 'Was het niet voldoende dat je me op de kermis op z'n hondjes nam? Daarmee is het begonnen!'

'Jij, mamba,' zei het zwarte geval tegen Jennie voordat Nick maar in actie kon komen om Pol op zijn giechel te slaan. Uit haar mond kwam, in één gierende, ademstoot Silke naar voren. Sterk vermagerd met uitstekende ribben en jukbeenderen, in een doorzichtig gewaad. Op haar hoofd droeg ze een bloemenweide van door Pol gezaaide zaadjes.

Eenieder deinsde ontzet achteruit, behalve Maïma die Silke omarmde en vroeg of zij soms de verlosser met zich meedroeg. Een stem fluisterde: 'Vergeef het hen, ze weten niet wat ze doen.'

Epiloog

Een schijnbaar vredige omgeving op het Belgische platteland. Zou het in de jaren 1950/1960 zijn geweest? Huizen, een voortuin, een naburige stad, maar wat gebeurde er achter die gevels op het platteland?

Toen het tot Nick doordrong dat Pol Jennie had genaaid, gingen zij op de vuist. Niet voordat Nick zijn pyjama uitdeed en Pol zijn sprei afdeed. Maïma smeerde ze in met vet van Afrikaanse blauwaap. Hun lijven glansden gevaarlijk, hun vuisten gleden langs elkaar af. Pol liep slechts een gekneusde zaadbal op en Nick een scheurlip. 'Godverdomme,' riepen ze naar elkaar en ook 'onnozelaar' terwijl de vrouwen applaudisseerden.

De vrouwen verbroederden en zetten koffie met saffraan. Silke was op de een of andere wonderbaarlijke wijze met de verlosser weggegaan.

De rust keerde weer. Pol verkende Maïma iedere avond die God bracht na het aspergesteken of het aardbeien plukken. Nick en Jennie kwamen langs en gevieren daalden zij dan af naar de kelder om naar de embryo's te kijken.

'Wat had jij toch met de pastoor?' vroeg Pol Jennie wel eens. 'Hij was een vurige minnaar,' zei zij dan, 'hij liet het niet bij een keer zoals jij.' Nick draaide zich dan besmuikt om en staarde naar Maïma.

'En Silke?' vroeg Pol. 'O,' zei zij dan, 'die doorboorde met haar breinaalden alles waar zij bij kon. Uit pure kift, en ik wilde geen apostels voldragen.'

Op een avond besloten zij de embryo's te hakselen, zij konden de pastorale wezentjes niet langer aanzien. Maïma had een machete en eenmaal tot moes diende zij als messtof voor de bloemen op Silke's graf.

De maanden gleden voorbij. Pol wroette in de aarde tot hij er dood bij neerviel. As tot as. Maïma, Nick en Jennie deden er slechts twee weken over voordat zij hem vonden. Zij legden hem in een kruiwagen, braken het graf van Silke open en legden Pol in foetushouding op haar restanten.

Niemand wilde van de kerkdukat en weten. Zij werden geschonken aan een instituut voor eileider- en baarmoederhalskankeronderzoek.

Nick werd een bigamist, lijdend aan tantaluskwelling. Hij nam Jennie op vrijdag en Maïma de rest van de week. Niet dat ze van hem hielden. Jennie kuiste de huizen en Maïma kookte. Zij gooiden hem schapenbotten toe.